

και μαζί σας του θρόνου τὸ παιδί τὸ τρανὸ
νὰ φωνάξῃ κι' ἐκεῖνο : 'στὸ βουνό, 'στὸ βουνό.

'στὸ βουνὸ κάθε νέο και παληὸ παλληκάρι,
κι' ἂν χλωρὸ μέσ' στὴν Κρήτη δὲν ἀφήσουν χορτάρι.
θὰ φωνάξουν λαοὶ κι' ἱστορίας μνημεῖα :
γιὰ σὰς νέα τιμὴ και γι' αὐτοὺς ἀτιμῖα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Τί κάνεις, πῶς εἶσαι ;
πῶς δρῆς ; πῶς κινεῖσαι ;
'στὸ Φάληρο πῆς ;
θυμόνεις, κτυπεῖς
ἀγρίους Βουλγάρους,
αἰσχροὺς Ὀσποδάρους,
μαγάραι, Μαγάρους ;

'Εμπρός, παραλίπα...
τί κάθεται ; ... κτύπα,
και φλέγου και φλέγε,
και λέγε και λέγε,
και τύπτει τὰ στήθη
και σήκωνε πλήθη.

'Εμπρός... κανιβάλους
πολέμ' ἀντιπάλους
και πέρνε τους σβάρνα,
και λέγε' στὴν Βάρνα
τί κάνουν τὰ στήθη
τεράτων ἀγρίων,
και τρώχῃς ξίφη
και γίνου θηρίον.

Μὰ λέγε συνάμα :
τί μπόμπαις' στὴν Δράμα,
τί φοικη, τί δράματα !

Καιρός, Ἄρκεντε,
γιὰ γέλομα δὲν εἶναι,
μὰ μήτε γιὰ κλάματα.

Καιρός νὰ κτυπήσης,
καιρός νὰ σαλέψης
Ρωμηῶν ἐγερτήρια.

Καιρός νὰ λαλής
γιὰ δόλιας φυλῆς
καύμοις και μαρτύρια.

Καιρός κάθε φρόνα
και σὺ νὰ σαλέψης,
καιρός και κανένα
Ταμετο νὰ κλέψης.

Καιρός νὰ κορώσης
γιὰ πάθη μας τόσα,

καιρός νὰ σουφρώσης
και κάμποσα γρόσσα.

Καιρός γιὰ τὸ γένος
και σὺ λυπημένο,
νὰ σουζῆς : ὦ ! πόποι,
βαβαὶ κι' ὠμίμενα !...
καιρός' στὴν Εὐρώπη
νὰ πῆς μὲ κλεμμένα.

Καιρός νὰ θρηνηθῆς
τὸ χάλι μας, βλάκα,
καιρός ν' ἀνημνηθῆς
και σὺ τὴν ἀμάκα.

Καιρός νὰ φωνάξῃς
σὲ πλήθη, ποὺ χάσκου,
τοῦ γένους παθήματα.

Καιρός νὰ συγγῆξῃς
κι' εἰς' ὄσους διδασκου
ἀμάκας μαθήματα.

Καιρός και σὺ μὲ χειμαρρὸν σφριγώσης εὐφραδαίς
φρικτῶν ἐχθρῶν ν' ἀπαριθμῆς φρικτὰς θηριωδίας,
καιρός και σὺ νὰ πηλαλής βασιτῶντα, χασομέρη,
μὰ γαλανη σημαία,
καιρός κι' ἐκείνους νὰ μετρεῖς, ποὺ φεύγου σ' ἄλλα μέρη
νὰ φῆν τὰ κλοπιμαῖα.

Καιρός μὲ τὸν χερί σου νὰ δείγῃς Μακεδόνας
κι' αἰματηροὺς ἀγῶνας,
συγγρόνως δὲ μὲ τῆλο σου νὰ δείγῃς διαφόρους
κλεινοὺς ἀμακαδόρους.

Καιρός καθένα Βούλγαρον νὰ πηξῆς σκυλοπνίκτην,
καιρός τοὺς πάντα νὰ καλῆς πρὸς μίαν ὄρεϊν ἀμωσον,
και μ' ὄλους τοὺς δακτύλους σου, τὸν λιχανόν, τὸν δεικτικῆν,
τὸν μέσον, τὸν ἀντίχειρα, καθὼς και τὸν παράμεσον
νὰ φασκελώνῃς τοὺς κουτοὺς,
ποὺ ῥέβουν ἐδῶ πέρα,
και ξερωβίζου γιὰ Στρατοὺς
και κοπανοὺ ἀέρα.

Καίμενε Περικλέτο μου, ποὺ εἶς φιλοπατρία
και τόσους πόθους ἀψηλοῦς,
βλέπε τρίγυρο σου πολλοῦς,
ποὺ πῆν' στὴν Ἑσπερία.

Κληροδοτούν έλλειμματα
πρός την κοινήν μητέρα,
και πάνε σ' άλλα κλίματα
ν' αλλάξουν τόν άέρα.

Φεύγουν Ταμία, Περικλη, με γλώσι και μισάλο,
και πάνε σ'τό καλό.
Φεύγει κι' εκείνος, με κι' αυτός,
ο διοικων Ταμειον,
ο τιμιος, ο ζηλευτός
έν μέσω των τιμιών.

Πάνει και γράφει μία γραφή στον Ίπουργό τον κύριο:
είναι καυμός άβάστακτος τής φτώχειας τό μαρτύριο,
και σου τό λέγ' όρθά κορτά
πως δέν μπορώ νά δώ λεπτά
και νά με λέν Ταμία
και νάχω ψυχραιμία.

Με συγχωρείς, κύρ Ίπουργέ, γιατί σου δίνω κόπο,
με συγχωρείς που σούφωρα και τούτρηφα με τρώω.
Συχώρα με μ' ευγένεια,
μη μου φερθής σκληρά,
κι' έχω μία νευρασθένεια
κακή για τόν παρή.

Έμπρός μου μπόλικος παρής
νυχθημερόν έσφρίγα...
κύρ Ίπουργέ με συχωρείς,
έν εκλεφα και λίγα.

Έχω μία νευρασθένεια, που με έκανε νά ρέψω,
και σ' τής Εύρώπης τούς γιατρούς πάω νά τήν γιατρέψω.
Τόν άρρωστο Ταμία σου, κύρ Ίπουργέ, συχώρα,
κι' άν έχης συμφορές γι' αυτόν και τράβηλα μεγάλη,
μη πρέπει νά μ' ευχαρισθής, που τούτρηφ' άπό τώρα
και τού πολύ δέν έμεινα για νά τού ποσω κι' άλλα.

Όρεβουάρ, κύρ Ίπουργέ, μη βγάλης μανιφέστα,
δειξε για' με καλή καρδιά,
πήρα μαζί και τά κλειδιά
νά μην τά' βρουν κι' άνοιξουν και δέν αφήσουν ρέστα.

Σέ παραιτώ ν' αναπολής
όπηρεσίας πρώτης,
με συχωρεί κι' ο Σταμπολής
κι' ο κύριος Ζηλιώτης,
που τώρα μέσ' στην έποχή των κυνικών κωμμάτων
έξέλεγχν τούς έκανα νά κάνουν έλλειμμάτων.

Σέ χαιρετώ, κύρ Ίπουργέ, και με τό παραπάνω,
κι' άν εκλεψ' άκουσίως,
κρυφτω δημοσίως
ότι προς τήν πατρίδα μου τό χρέος μου θά κάνω.
Κι' έχω θά παίξω διαρτηού και πατριώτου ρόλο,
κι' άν περισσέψη τίποτα θ' αφήσω και σ'τό Στόλο.

Και τότε θά λησμονηθούν εντάματα συλλήφως
φιλογενοūs δραπέτους...
μένω μεθ' ύπολήφως
πρός δλου; εξαίρετου.

Έτόξα που λές' στον Ίπουργό κι' αυτός κι' εκείνος γράφει,
και με δημοσία λεπτά
θρηνην άφίνει τά σεπτά
της κληρονομίας έδάφη.

Και πάει σ' τήν Αμερική
και μέσα σ' τής Εύρώπης,
και στέλλει μούτζιαις άπ' εκεί,
μη και τσιγάρων γόπαις.

Φεύγουν Ταμία, Περικλη, κι' έχω έπιδημία
νά κλέβονται Ταμεια,

και δός του κι' εξελέγγονται κασέλαις ἀδεναίαις,
και κλαίει τὴν κατ' ἄστυ καθένας κουενές.

Ὅμοι: κι' ἐγὼ πικρὰ θρηῶν, ποῦ δὲν ἔμπορὸν νὰ κλέβω
μῆτε κι' ἀσημαντον ποσόν,
κι' ἄλλο δὲν μοῦμινε προσόν,
παρὰ τοὺς δραπετυώτας μόνχα νὰ ζηλεύω.

Οὐ μὴν και σί, βρε Περικλῆ, τὸ γέννημα τῆς χεῦνης,
θαρρῶ πῶς τοὺς ζηλεύεις,
κι' ἂν οὐ δραπέτης λέγασαι πτωχοῦ βλακκοκομίου
αὐτοὶ δραπέται. λέγονται πλουτοβριθοῦς Ταμίου.

Κάθω και σύζωντόβλο, και λέγε περὶ Κρήτης,
και παιδὶς ἔτε κράξαι,
και τὴν τιμὴ σου βράξαι
και πίνε τὸ ζουμί της.

Π.—Τὴν εἶδες τὴν ἀπάντησι, βρε Φασουλή ;
Φ.— Τὴν εἶδα,
κι' ἔχω τὴν ἀνταπάντησι, ἐστὶν τριτὴ τὴν σελίδα.

Π.—Φασουλή μου κακομοίρη, δὲν ἐπίστευε κανεὶς
πῶς θὰ μᾶς πικράνουν τόσο οἱ καλοὶ μᾶς συγγενεῖς.
Εἶδες, εἶδες τοὺς προστάτας και τοὺς φίλους κηδεμόνας,
ὅπου θέλουν τὸ καλὸ μᾶς νῦν, ἀεὶ και στοὺς αἰῶνας,
πῶς ἀπῆντησαν και πάλι, σ' ἄ ψήσιμα τὰς Κρήτης ;
εἶναι νὰ σὲ πιάνη τρέλλα και πολέμου; νὰ κηρῶτης.

Ὅσοι μᾶς, σ' ἄ καθεστῶτα,
νέας, Φασουλή, δεινὰ
τρὶς χειρότερ' ἀπὸ πρῶτα
κι' ἀνεβήτε, σ' ἄ βουνά.

Φ.—Ποῖος δίκαιος θυμὸς κι' ἄγανάκτησις μὲ πνίγει !...
λένε πῶς κι' ὁ Βασιλῆς, σ' τὴν Εὐρώπη δὲν θὰ φύγη,
κι' ἂν ἐκεῖν' ἡ πανταχούσα νέον σάλον ἐπιφέρει
πιθανὸν εἶδὼ νὰ κἀνη, Περικλῆ, τὸ κλοκαῖρι.

Λένε πῶς κι' ὁ Θεοτόκος δὲν θὰ φύγη γὰρ τὴν Βιέννα,
πάλι ντράβαλα μεγάλα,
λένε τοῦτα, λένε τέλλα,
κι' ἔλοοι τάχουν σὰν χαμένα.

Κι' ἐγὼ τώρα πρὸς τοὺς Κοῦτας ξερωζικὸν μὲ φωτιά :
τῶν μεγάλων προστάτων σας κομματιζάτε τὰ χαρτιά.
Τὸ παράκαναν ἀλήθεια τῆς Φραγκιᾶς οἱ παληκάνθρωποι...
σκαωθήτε σκαωθήτε... βάλτε τα καὶ τὴν Εὐρώπη.

Κάθε σῦνεσι; ἄς λείψη, πονεμμένα παλληκάρια,
κι' ἄς ἀστράψουσι κι' ἄς βροντήσουνόπους πρὶντὰ Μπουτσουνάρια.
Κρήτη παραπικραμένη,
τώρα πιά γὰρ σὲ τί μένει ;

Κύτταξε τὴν ἐρημιὰ σου
και παλληκαρίσια τράβα...
τώρα κάθε φρονιμιά σου
μόνο τρέλλα θάνατι, σκλάβαι,

Μὴ σὰς σκιάζη, παλληκάρια, κανενὸς τρανοῦ φοβέρα
κι' ἄς ἐλθοῦν οἱ κηδεμόνες νὰ σὰς κάθουν πέρα πέρα,
κι' ἔταν δια τὰ ρημάζουσι κι' ἀπομείν' ἡ νῆσος ἄδεξαι,
τότε πῶστε τοὺς : κοπιάστε νὰ μᾶς φάτε τὰ κουράδια.

Π.—Κι' ἐγὼ δὶχως νὰ σὲ δεῖρω, Φασουλή τεμπελχανᾶ,
φεύγω τωρ' ἀρματωμένος γὰρ τῆς Κρήτης τὰ βουνά.

Συλλαλητήριο σ' τὴν Ρωμανία, ποῦ μᾶς, ἀκούδρισε ν' ἡ Βιργινία.

Μ' ἄλλο συλλαλητήριο μᾶς, μπῆκαν οἱ Ρωμοῦνοι
και πάλι, σ' τὸ ρουθόν,
κι' ὁ Διακονέσκου, μίλησε, Ρωμοῦνος παιχινιάρης,
ἦτανε πρὶν διακόνοσ και τώρα διακονιάρης.

Κατόπιν ἐρητηόρευσε πάσων ἐκ βουλιμίας
ἐνας Ἰερεμίας,
πρῶτη μαγάρια δηλαδὴ
μὲ τύπον γουρουνοειδῆ,
κι' εἶπε γὰρ μᾶς πῶς πρόσωπα φαινόμεθα γελοῖα
κι' ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχωμε κι' αὐτὴν τὴν Θεσσαλίαν.

Μετὰ τὸν Ἰερεμίας και μετὰ τὸν Διακονέσκου
μίλησε κι' ἡ Ροδαλέσκου,
ποῦναι σὰν τὴν Δεμονίε, μᾶς δασκάλα δαιμονία
και τὴν λένε Βιργινία.

Τρέχουν πρὸς αὐτὴν οἱ Βλάχοι
κι' οἱ μισέλληνες ἀθροῖοι,
κι' ὅσοιον ἔχει, σ' τὸ στομάχι
μαῦρο ρίδι ποῦ τὸν τροφεί.

Εἶναι διαβολογυναίκα
κι' ἀνδρας στρώνει, σ' τὸ κυνῆγ,
και ἔμπορε νὰ πάρη δεκά
και νὰ τῆς φρονεῖ, ἴσοι.

Κι' ὁ πατήρ Ἰερεμίας τῆς φωνάζει μεδιῶν :
χαίρε Ροδαλέσκου, ροδὸν
χαίρειν κι' εὐδοιῶν
ἐν τῇ μέσῳ τῶν τριῶδων.

Τὸτ' ἐκεῖν' ἡ Βιργινία κατατύπουσα τὸ σῆθος
ἔτσι μίλησε, σ' τὸ πλῆθος.

Ἰήγα τώρα και σ' τὴν Πόλι κι' εἶχα μῆσα μου μακία,
κι' ἔλεγα πρὸς τοὺς Πασσάδες : θέλω τὴν Μακεδονία.

Θὰ σοῦ γίγη τὸ χατῆρι, μούπαν οἱ Πασσάδες ὄλοι
και Σορτάδες μὲ καλέμια,
και μ' ἔπῃχαν οἱ μαριῶλοι
νὰ μοῦ δείξουν τὰ χαρέμια.

Και μ' ἐπότιζαν σερμπέτι μὲς σ' τὸν μουσαφιρ-ἀντᾶ
και μοῦ λέγαν μὲ σεβντᾶ :
Βιργινία, γὰρ μπουρτζά.

Δὲν ξέρετε τί φρενιζοῦσι, γαπῆτοι Ρωμοῦνοι,
μ' ἐκείνοσ τοὺς βρωμο-Ρωμοῦνοσ κάθε στιγμῆ μὲ πιάνει.
Κι' ἐγὼ μὲ σὰς, σ' τῆς γῶβας μου τοὺς γράφω τὴν πατοῦνα...
τοιαῦτα κι' ἄλλα τρομερὰ
μᾶς ἐψαλ' ἐν παραφορᾶ,
κι' ὁ Διακονέσκου, φωνάζει : γειὰ σοικυρὰ Ρωμοῦνα.

Θάνατος εἰς τοὺς Ἕλληνας μουγγίζουσι ἐν μακία,
θάνατος εἰς τοὺς Ἕλληνας βοῆ κι' ἡ Βιργινία,
κι' ἐκείνη σκόρπιζε παντοῦ τὸν τρόμο και τὸν θάνατο
μὲ φλογισμένα μάτια,
κι' ἀκάθεκτος ἐφώμησε σ' ἕνα κατροουκακάντο
και τόκανε κοματάκι.

Δὲν εἰξευρε ποῦ πῆγαίε και πῶς νὰ ξεβομάνη,
τῆς ἔφυγαν κι' ἡ γῶβαις της μὲς σ' τὴν πολλὴν τρεχάλα,
κι' ἕνα συλλαλητήριο δὲν κάνοσι οἱ Ρωμοῦνοί
χωρὶς νὰ παρευρισκεται και μὴ κυρὰ δασκάλα.